

Arrest

nr. 199 284 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon Bilal DZAUROV, op 25 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, in functie van haar minderjarige zoon, op 12 april 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 20 september 2017 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

+ minderjarig kind

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.07.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor D., B. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.09.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.3. Op dezelfde dag werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mevrouw,

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarig kind

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van!7 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 12.04.2017 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond van een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald door D., B. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.09.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 12.04.2017. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 05.07.2017.

Verzoekster wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de bestreden beslissing

Verzoekster diende haar aanvraag in op 12.04.2017 . Daarbij voegde zij verschillende medische attesten opgesteld door de behandelende geneesheer.

In de conclusie van de arts-attaché staat:

"vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende béhandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Russische Federatie.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf." (eigen onderlijning)

Er dient door de arts-attaché niet enkel na te gaan of er een reëel risico is voor de zoon van verzoekster als er geen adequate behandeling voor handen is.

Er dient niet enkel nagegaan te worden of het zoontje lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden indien het niet adequaat behandeld wordt, ook dat de ziekte (zonder adequate behandeling) een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en/of het risico voor het kind om in een mensonterende situatie terecht te komen.

Zie alle medische attesten van de dokter die zeer uitgebreid zijn en de ernst van de aandoening heel duidelijk stelt.

Het zoontje van verzoekster dient zeer nauwkeurig opgevolgd te worden op eventuele complicaties.

Dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster en haar zoontje flagrant onzorgvuldig behandeld heeft.

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat het kind lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit en levensbedreigend is en hem minstens in een mensonterende situatie kan brengen! Indien er een infectie ontstaat of verstopping van de shunt kan overdruk ontstaan en kan er bewustzijnsverlies ontstaan.

De behandelende geneesheer acht een regelmatige en levenslange opvolging absoluut noodzakelijk, dat dit ook een indicatie is van de graad van ernst. Het zoontje is momenteel 2 jaar oud. Gezien men stelt dat de behandeling levenslang is wijst, in zijn specifiek geval en zeker gezien zijn jonge leeftijd, op de ernst van de aandoening.

Net omdat deze aandoening levenslang is wijst dit erop dat het een risico inhoudt voor verzoekster en haar zoontje, zeker bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Hij heeft een shunt laten plaatsen toen hij een paar maanden oud was. Dergelijke risicovolle operatie op die jonge leeftijd, wijst op de belangrijkheid ervan.

Hoewel duidelijk wordt bevestigd wordt dat het zoontje ernstig ziek is en regelmatig en levenslang behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van verwerende partij dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid. .

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag is vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. "

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster haar zoontje heeft hydrocefalie waarvoor reeds een shunt is geplaatst.

Hoe kan een aandoening waarbij men spreekt over een levenslange behandelingsduur, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit?

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Indien er overdruk ontstaat kan dit lijden tot bewustzijnsverlies. Hoe kan men het zoontje samen met verzoekster terugsturen naar hun land van herkomst?! Tevens dient te worden opgemerkt dat het kind hier geboren is, nooit elders heeft verbleven of elders behandeld werd en België als zijn land van herkomst dient te worden gezien.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat het zoontje van verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt Deze hulp en ondersteuning kunnen verzoekster en kind niet krijgen in haar land van herkomst, minstens werd hier geen afdoende onderzoek naar verricht!

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoeningen anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer het zoontje wel heeft kunnen en willen onderzoeken en dat de arts-attaché dit niet heeft gedaan en geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, hetgeen duidelijk blijkt uit de vaststellingen.

De arts-attaché baseert zich onder meer op het feit dat er niet letterlijk vermeld staat in het attest dat er een verbod op vliegen moet toegepast worden.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en het kind, grondig zou onderzocht hebben! In zijn verslag aan verwerende partij somt de arts-attaché immers de aandoeningen op maar onderzoekt hij dit niet afdoende m.b.t. de ernst van deze aandoeningen voor verzoekster en het kind en de gevolgen bij een mogelijke terugkeer naar haar land van herkomst.

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Het zoontje van verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verwerende partij dient een zorgvuldig, individueel en correct onderzoek uit te voeren!

Verzoekster stelt onomstotelijk vast dat verwerende partij zijn aanvraag NIET met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Dat wel degelijk een medische opvolging als noodzakelijk wordt bestempeld door de neurochirurg op verschillende vlakken en dit m.b.t. zijn medische aandoening.

Hierdoor wordt andermaal aangetoond dat niet aan de motiveringsverplichting voldaan is.

Dat dit medisch advies dan ook onaanvaardbaar is! De arts-attaché dient het medisch dossier van verzoekster en het kind grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken en dit is hier niet gebeurd.

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché aldus onmogelijk een correcte beoordeling kon maken.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen en stukken en het geheel hiervan.

Dat een strikte opvolging noodzakelijk is.

Indien de arts-attaché het zoontje onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat het zoontje ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem en zijn moeder.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou, tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het volledige dossier of verzoekster met de nodige zorg onderzocht hadden.

De aandoening is wel degelijk van die aard dat het een ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1 van art 9ter. Minstens heeft de arts-attaché niet de volledige actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

Verwerende partij dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate! Wat in casu zeker het geval is.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen. Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts-attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1.

Hoe kan een ziekte waarbij men levenslang behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaard en dit zonder grondig en individueel onderzoek te voeren en alle aangehaalde elementen en stukken in overweging te nemen!

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoekster en het kind ongegrond verklaard zou worden!

Het is tevens duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekster en het kind ongegrond te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien weigerde verwerende partij te onderzoeken of de aandoening van het zoontje van verzoekster kan leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt! Uw Raad heeft hierover reeds in die zin geoordeeld. (RvV 144 240 - nr. 163 218 d.d. 29.02.2016)

Keer op keer dienen beslissingen van verwerende partij vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de actuele situatie in het land van herkomst te onderzoeken en rekening te houden met het feit dat de aandoening kan leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Uiteraard is de kortste weg naar een negatieve beslissing stellen dat er geen behandeling nodig is maar sowieso dient men een correct, individueel en grondig onderzoek te voeren in het dossier van verzoekster en het kind.

Het arrestnr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet."

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken

De arts-attaché schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-attaché zijn informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling "gewoonlijk in een wélbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling".

Ook beschrijft het verslag 1 geval van een analoge casus van een kind met een drain craniaal waar de nazorg gebeurde door een pediater, neuroloog en neurochirurg in Rusland.

Verzoekster is Ingoesjetische van origine en is afkomstig van Nazran. Indien verzoekster zich dient te verplaatsen naar Moskou, zal zij 1766 km dienen af te leggen wat met een dergelijk ziek kind onaanvaardbaar is en reeds kan leiden tot mensonterende situaties. Het zoontje heeft namelijk een shunt waardoor de kans op infecties stijgt bij verre verplaatsingen.

Ook schieten de gespecialiseerde behandelingen in Ingoesjetië zwaar te kort, zie infra.

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekster en het kind dus wel degelijk gegrond verklaard diende te worden!

Dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt. Men dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

2) Aangaande de situatie in Ingoesjetië

Het zoontje van verzoekster is een vreemdeling die aan een ernstige aandoeningen lijdt en niet kan terugkeren naar Ingoesjetië. België dient als zijn land van herkomst gezien te worden, gezien hij geboren is in Brecht en nooit elders verbleven heeft en alle behandelingen hier ondergaan heeft.

In het advies van de arts-attaché, gevoegd bij het beroep, zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. De bronnen die de arts-attaché gebruikt heeft dateren van 2010 en 2014 waardoor er geen actueel beeld wordt geschetst over de medische infrastructuur in Ingoesjetië.

Ook raadpleegde de arts-attaché MEDCIO, doch in zijn disclaimer wordt vermeld (voetnoot 5) dat: "de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst. "

Dit verslag (MEDCIO) geeft dan ook geen globaal beeld weer van Ingoesjetië, maar van een bepaalde instelling in een bepaalde stad, maar specificeert niet welke stad of welke instelling er onderzocht is waardoor verzoekster hieruit niet kan afleiden over welke instelling of stad het gaat.

De arts-attaché vermeldt in zijn verslag ook dat verzoekster zich in haar land van herkomst kan laten verzekeren voor de aandoening voor haar zoontje om de behandelingen zo te kunnen bekostigen.

Men stelt dat de zoon tot 3 jaar gratis behandelingen kan krijgen. Wat na die leeftijd?! Hij dient levenslang behandeld te worden. Verzoekster dient samen met haar zoon terug te keren naar haar land van herkomst. Ofwel moet zij voor hem zorgen waardoor zij niet in staat zal zijn om te werken ofwel dient zij te werken, maar kan zij, als alleenstaande moeder, dan niet instaan voor zijn verzorging.

Er wordt niet gesteld waar deze privé-instellingen of publieke instellingen zich bevinden in Rusland. Er wordt enkel in zijn algemeenheid naar verwezen.

In de gevoegde informatie staat duidelijk dat de situatie in Ingoesjetië zeker niet zo zwart wit is als de arts-attaché voorstelt.

In het rapport "Landinfo - Report Chechnya and Ingushetia: Health services"7 staat vermeld: "with regard to the extent of corruption in the health services, the situation in Ingushetia is much the same as in Chechnya.. Officially, the majority of services should be free of charge through the mandatory health insurance system, but in reality the population pays for the majority of services... According to a well-informed source with good knowledge of the health service in Ingushetia the standard of health services is low. There is a lack of specialist health services. There is also a lack of specialists, the hospitals are in poor condition and they lack equipment.... Illnesses for which treatment is not available or where treatment is extremely limited are primarily illnesses that require high-technology treatment. These include, for example, surgery for cancer, skeletal illnesses, heart disease and neurosurgery. "

Dat hieruit duidelijk blijkt dat de medische behandelingen duidelijk te kort schieten. In het geval van het zontje van verzoekster is gespecialiseerde hulp (shunt) zeker nodig. Het gaat over de hersenen van een klein kind.

Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom verwerende partij de beschikbaarheid van de behandeling en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekster in het land van herkomst niet grondig onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate béhandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

"In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoekster inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoekster uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt

aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft".

Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling. De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst ."

Zie ook arrestnr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

"Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Népal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.1

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van het zoontje van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien zij dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met leeftijd, de aandoening en de mogelijkheden van verzoekster om zich toegang tot deze noodzakelijke behandelingen te verschaffen. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irréversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a

1 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN, W., l.c., 964.

claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicatifs expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: ""Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over

het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster en haar zoontje gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhaalt en voegt in haar verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dé bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoekster dan ook meent dat de aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, waarmee zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht kan *in casu* niet los worden gezien van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De eerste bestreden beslissing steunt *in casu* op het medisch advies van arts-adviseur C.B. van 15 september 2017 waarnaar in de eerste bestreden beslissing verwezen wordt en dat samen met die bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend. Het medisch advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.04.2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken;

Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 13-1-2017 van Dr.d. P., neurochirurg .met aïS diagnose, hydrocefalie waarvoor ventriculo-peritoneale shunt op 19-4-2016, geen medicatie

Operatieverslag van ingreep op 1S-4-2016

Consent form van de Ingreep d.d, 31-3-2016

Uit de medische gegevens kunnen we besluiten dat het hier een kind van 1 jaar betreft met een aangeboren hydrocefalie waarvoor ventriculo-peritoneale shunt op leeftijd van 3 maanden.

In het dossier zijn er geen gegevens tot verbod op reizen. Op de vraag is er nood aan mantelzorg werd ja geantwoord wat normaal is gezien het hier een kind betreft.

Medisch gezien is er evenmin een tegenindicatie

cfr [http://www.neurochirurgie-genk1fefeiektebeelden/\\$ched&len~hersenen/hvdrocefalie/](http://www.neurochirurgie-genk1fefeiektebeelden/$ched&len~hersenen/hvdrocefalie/)

1. Vlieg reizen?

Er zijn geen wetenschappelijke redenen om een vliegtuigreis te verbieden na de behandeling van hydrocefalie.

De metaaldetectoren kan u normaal gezien gewoon passeren. Een identiteitskaartje van het type shunt en evt, de instellingen kan handig zijn om bij u te dragen moesten er problemen in het buitenland ontstaan en u in het ziekenhuis dient opgenomen te worden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI databank die niet-publiek is 1:

Beschrijft een analoge casus van een kind met een drain craniaal waar de specifieke nazorg door pediater neuroloog en neurochirurg gegarandeerd wordt in Rusland.

Uit de 2e informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een jongere van 1,5 jaar de gepaste nazorg door een neuropediater kan krijgen in zijn thuisland, eveneens zijn alle modaliteiten voor controle en eventuele opvang door een neurochirurg bij eventuele problemen beschikbaar. De technische modaliteiten voor controle zijn eveneens beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst / terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen.> Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat iedereen is dus verzekerd. Ieder persoon

krijgt een individueel nummer en dient dit voor te leggen wanneer hij of zij wenst beroep te doen op medische zorgen, voor spoedopnames is dit niet vereist. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing.

De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen of mensen tot een bepaalde leeftijd, Zo is de behandeling van kinderen onder 3 jaar steeds gratis. Betrokkene is nog geen 2 jaar oud en valt dus onder deze categorie.

Betrokkene is een minderjarig kind en dus maakt de moeder aanspraak op kindergeld. Dit wordt berekend naar ongeveer 40% van het gemiddeld inkomen van de ouders, met een minimumbedrag dat gegarandeerd wordt. Alleenstaande ouders ontvangen dubbel kindergeld. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene alleenstaande is en hier dus in aanmerking voor komt. Ook mensen zonder job kunnen terugvallen op dat minimumbedrag.

De moeder van betrokkene heeft op 28-jarige leeftijd ook toegang tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst en kan in die hoedanigheid ook bijdragen tot de kosten waarmee de zorg van haar zoon eventueel nog gepaard zou gaan.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie, het land waar zij tenslotte ruim 24 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waarbij ze terecht zou kunnen voor eventuele (tijdelijke) hulp.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Russische Federatie

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf.”

In een eerste onderdeel voert verzoekster *in concreto* aan dat niet op zorgvuldige wijze werd nagegaan of er een adequate behandeling is voor haar zoon in het land van herkomst. Verzoekster voert aan dat zij met de medische attesten van de behandelende geneesheer op uitgebreide wijze de ernst van de aandoening heeft aangetoond. Ze voert aan dat bij haar tweejarige zoon op zeer jonge leeftijd (enkele maanden) een “shunt” diende te worden geplaatst om craniale overdruk tegen te gaan. De behandelende geneesheer achtte een regelmatige levenslange opvolging absoluut noodzakelijk. Zij voert dan ook aan dat haar zoontje ernstig ziek is, zodat de arts-adviseur ten onrechte heeft geoordeeld dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur zou niet hebben nagegaan of de ziekte zonder adequate behandeling een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en/of het risico voor het kind om in een mensonterende situatie terecht te komen.

De Raad merkt vooreerst op dat de arts-adviseur in zijn advies van 15 september 2017, na te hebben vastgesteld dat de betrokkene kan reizen, tot het besluit komt dat de aandoening kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch dat er *in casu* geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Russische Federatie.

Daarmee werd de aandoening wel degelijk afdoende onderzocht in het licht van de criteria voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het medisch advies van de arts-adviseur van 15 september 2017 betwist de arts-adviseur geenszins de aandoening van verzoeksters kind. Integendeel, deze stelt vast dat het een kind van een jaar betreft met een aangeboren hydrocefalie waarvoor een ventriculo-

peritoneale shunt werd geplaatst op de leeftijd van drie maanden. De arts-adviseur trekt geenszins de aandoening, zoals deze in de aanvraag werd geattesteerd, in twijfel.

Ook waar verzoekster aanvoert dat de arts-adviseur haar zoon persoonlijk diende te onderzoeken, gaat zij voorbij aan de strekking van de bestreden beslissing. De ernst van de aandoening en de noodzaak aan opvolging worden door de arts-adviseur geenszins betwist. Er wordt enkel besloten dat de nodige zorgen wel degelijk beschikbaar zijn in de Russische Federatie.

Waar verzoekster aanvoert dat ten onrechte werd besloten dat er geen beletsel is om te vliegen, beperkt zij zich tot een algemene tegenwerping. Er blijkt inderdaad niet uit de voorgelegde attesten dat er een verbod op vliegen zou zijn, noch brengt verzoekster bij haar verzoekschrift enig nieuw gegeven bij waaruit blijkt dat de arts-adviseur ten onrechte zou hebben geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeksters zoon het vliegtuig kan nemen. De arts-adviseur steunde zijn vaststelling, dat er medisch gezien geen tegenindicatie is om te reizen, op de informatie vermeld op de website www.neurochirurgie-genk/ziektebeelden/schedel-en-hersenen/hydrocefalie. Er wordt inderdaad vermeld dat er geen wetenschappelijke redenen zijn om vliegtuigreizen te verbieden na de behandeling van hydrocefalie. Verzoekster beperkt zich tot algemene tegenwerpingen zonder vermelding van enige informatie waaruit het tegendeel kan blijken. Zij beperkt zich tot de verklaring dat er een al te letterlijke lezing van de medische attesten werd gegeven, doch gaat daarmee voorbij aan de precieze motivering in het advies, dat uitdrukkelijk verwijst naar de bronnen waarop dit oordeel gesteund is.

De arts-adviseur betwist in het advies aldus niet de ernst van de aandoening, noch de nood aan opvolging; het middel dient dan ook verder te worden onderzocht in het licht van de vraag of de arts-adviseur op goede gronden kon besluiten dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst.

Met betrekking tot de vaststelling dat de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, steunt de arts-adviseur zijn oordeel op de volgende motieven:

“1. Informatie afkomstig uit de MedCOldatabank die niet-publiek is 1:

Beschrijft een analoge casus van een kind met een drain craniaal waar de specifieke nazorg door pediatr neuroloog en neurochirurg gegarandeerd wordt in Rusland.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een jongere van 1,5 jaar de gepaste nazorg door een neuropediater kan krijgen in zijn thuisland, eveneens zijn alle modaliteiten voor controle en eventuele opvang door een neurochirurg bij eventuele problemen beschikbaar. De technische modaliteiten voor controle zijn eveneens beschikbaar.”

Deze informatie, met uniek referentnummer BMA 7205, bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat opvolging door een neuropediater en een neurochirurg mogelijk is in verschillende hospitalen in Moskou. Deze beschikbaarheid wordt door verzoekster als dusdanig niet betwist.

Zij betwist evenwel de toegankelijkheid tot een medische verzorging in Ingoesjetië. Zij levert kritiek op het feit dat de bronnen stammen uit 2010 en 2014 waardoor er geen actueel beeld wordt geschetst van de medische infrastructuur in Ingoesjetië. Verzoekster gaat daarmee echter voorbij aan het motief dat de behandeling beschikbaar is in Moskou. Verzoeksters kritiek met betrekking tot de medische infrastructuur in Ingoesjetië doet daar geen afbreuk aan. Ook het enkele feit dat het advies een standaard *disclaimer* bevat met betrekking tot de geleverde informatie, leidt er op zich niet toe dat deze informatie onjuist zou zijn of dat de toegang tot de behandeling inderdaad niet toegankelijk zou zijn. Ook hier beperkt verzoekster zich tot niet onderbouwde algemene beweringen.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij afkomstig is uit de regio van Nazran, die op 1766 km van Moskou ligt, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting bevat om de beschikbaarheid en toegankelijkheid per regio of streek in het land van herkomst te onderzoeken. Het volstaat dat de gemachtigde vaststelt dat de behandeling beschikbaar en

toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich begeeft naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst waar zij een behandeling kan verkrijgen.

Verzoekster toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn om zich naar een andere streek in haar land van herkomst te begeven en er te verblijven, om de benodigde medische zorgen te ontvangen. Zij brengt geen gegevens aan waaruit kan blijken dat de nodige opvolging van die aard zou zijn dat zij zich permanent in Moskou zou dienen te vestigen, noch dat zij met het oog op de noodzakelijke opvolging en controles niet periodiek naar Moskou zou kunnen begeven. Zoals hoger reeds aangehaald, heeft de arts-adviseur vastgesteld dat de aandoening niet verhindert dat het kind zou reizen. Verzoekster beperkt zich op dit punt tot niet-gestaafde beweringen, die niet van aard zijn de bevindingen van de arts-adviseur te weerleggen. De arts-adviseur heeft in dit verband ook gewezen op het feit dat verzoekster voor haar zoon recht heeft op kindergeld; alleenstaande ouders hebben recht op dubbel kindergeld. Daarnaast werd ook gemotiveerd dat verzoekster een 28-jarige vrouw is die toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst, zodat zij ook kan bijdragen tot de kosten waarmee de zorg voor haar zoon eventueel nog gepaard zou gaan. Tenslotte acht de arts-adviseur het ook erg onwaarschijnlijk dat verzoekster in het land, waar zij ruim 24 jaar verbleef, niet zou kunnen terugvallen op steun of tijdelijke hulp. Waar verzoekster nog aanvoert dat een kind slechts tot de leeftijd van drie jaar recht heeft op gratis medische hulpverlening, toont zij daarmee niet aan dat, gelet op wat voorafgaat, ten onrechte werd besloten dat een behandeling toegankelijk en beschikbaar is. Zoals de arts-adviseur in het advies terecht opmerkt, strekt het toegankelijkheidsonderzoek er niet toe te garanderen dat de behandeling gratis verschaft wordt.

Verzoekster geeft in haar middel uitgebreid te kennen dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar toont met deze herhaalde en onsamenhangende opwerpingen met betrekking tot het toepassingsgebied van artikel 9ter, de algemene situatie in Ingoesjetië en de ernst van de aandoening niet aan dat de besluitvorming van de arts-adviseur onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op het voorgaande, komt het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet over dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Rusland onderzocht heeft en niet specifiek in Ingoesjetië. Het betoog waarin de verzoekende partij poogt uiteen te zetten dat een adequate behandeling in Ingoesjetië niet beschikbaar, noch toegankelijk is, is gelet op het voorgaande niet dienstig en kan de conclusies van de arts-adviseur met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in de Russische Federatie op zich dan ook niet ondermijnen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

De motivering van de beslissing luidt als volgt: "Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster samen met haar zontje dient terug te keren naar Ingoesjetië.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekster en haar zontje.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster en haar zontje niet kunnen terug keren naar Ingoesjetië, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster en haar zontje hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster en haar zontje grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur , Die Keure, 2006, pl02

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster en haar zontje in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering/

In casu wordt aan verzoekster en haar zontje een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster en haar zontje het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van het zontje van verzoekster.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster en haar zoontje op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster. Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster en haar zoontje terug naar haar land van herkomst dienen te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Haar zoontje is ni. in Brecht geboren.

Indien zij dient terug te keren, zullen verzoekster en haar zoontje in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. De aandoening van haar zoontje is ook dermate ernstig. Zij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken naar aanleiding van zijn aandoeningen.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekster en haar zoontje dienen terug te keren. Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat het zoontje van verzoekster ernstig ziek is. Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Ingoesjetië en het risico op een mensonterende situatie.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte/

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster en haar zoontje in gevaar is, indien zij dienen terug te keren naar Ingoesjetië.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster en haar zoontje wel degelijk in gevaar is, indien zij dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of ex-pulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irréversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima fade karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt

3 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN, W., l.c., 964.

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toébrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekster en dat van haar zoontje gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster en haar zoontje een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner /zijn vader. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen.

Er wordt echter geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoekster en haar zoontje en partner/vader bestaat. Zij hebben samen ook een zoontje, die ernstig ziek is.

Verwerende partij stelt hierover niets in zijn beslissing.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster en haar zoontje grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster en haar zoontje naar Ingoesjetië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die zijn toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die zijn toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RW 175.754/11)

De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Zie ook arrest d.d. 29.03.2017 nr. 195032 (RvV 184 604).

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar partner en hun zoontje. Ook de vader wenst in te staan voor de opvoeding en verzorging van zijn kind, waar hij de kans niet toe zal krijgen indien zij dienen terug te keren naar Ingoesjetië. Het zoontje is in Brecht geboren waardoor er bij hem niet gesproken kan worden over land van herkomst. Hij is er namelijk nog nooit geweest.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar zoontje en haar gezin gerespecteerd te worden!"

2.2.2. Verzoekster betwist in het middel niet dat zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, reden waarom zij, conform artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de eerste bestreden beslissing, zodat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat het bevel genomen werd zonder een voorafgaandelijke beoordeling van haar situatie. Uit de synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat het onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd en blijkt dat het bevel geldt voor moeder en kind, het kind niet schoolgaand is en zowel moeder als kind kunnen reizen.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeksters zontje in het land van herkomst. Verzoekster voert met betrekking van artikel 3 van het EVRM geen andere elementen aan. Verzoekster beperkt zich verder tot loutere beweringen die zij geenszins staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, laat zij na aan te tonen welke verdere elementen zij alsnog had willen aanvoeren die een invloed konden hebben op de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de omstandigheid dat het bestreden bevel tezamen werd genomen als de eerste bestreden beslissing, is genoegzaam gebleken dat met de medische toestand van verzoeksters zoon rekening werd gehouden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins een procedure heeft ingeleid om haar verblijfsrechtelijke situatie te regulariseren in functie van het verblijfsrecht dat haar partner geniet in het Rijk. Er wordt aan verzoekster geen verblijfsrecht ontnomen. *In casu* wordt geen einde gesteld aan een bestaand verblijfsrecht en dient de situatie te worden beschouwd als een eerste toelating.

Artikel 8 van het EVRM houdt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling in om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, *Mokrani c. France*, §23; EHRM, 26 maart 1992, *Beldjoudi c. France*, § 74; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim c. Belgique*, §43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique*, §81; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim c. Belgique*, §43). De staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster beperkt zich *in casu* tot de verklaring dat haar partner, de vader van het kind, een recht op verblijf in België heeft. Verzoekster beperkt zich hier tot een algemene verklaring, doch brengt geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat zij dit gezinsleven heeft trachten te officialiseren of een recht op verblijf heeft trachten te bekomen op deze grond. Verder voert zij geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Zij voert aldus geen enkel element aan waaruit kan blijken dat er hinderpalen aanwezig zijn die haar verhinderen om een gezins- en familieleven uit te bouwen in het land van herkomst.

Verzoeker voert geen verdere concrete grieven aan waaruit de schending van de aangevoerde rechtsregels kan blijken.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT